

δταν ἀγαπᾶς μάτια.

Δοκίμασε ἕναν ἄλλο ραδιοαἰνευτή
δταν δέκα ἔχουν ἀποτύχει,
πάρε διακόσια κουνέλια
δταν ἕκατ' ἔχουν πεθάνει:
μονάχα αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμη.

Ρωτᾶς τὸ μουσικό.
Ἔχει μόνο ἕνα ὄνομα:
πάλι.

Στὸ τέλος
ἕνα σκυλί κουβαλάει στὰ σαγόνια του
τὴν εἰκόνα του μὲς στὸ νερό,
ἄνθρωποι διδώνουν τὸ νέο φεγγάρι,
σ' ἀγαπάω.

Σὰν καρυάτιδες
τὰ ὑψωμένα μας χέρια
δαστοῦν ψιγὰ τὸ γρανιτένιο φορτίο τοῦ χρόνου

καὶ νικημένοι
πάντα θὰ κερδίζουμε.

Λ Ι Μ Α Ν Ι

Ἄλλὰ ἡ θάλασσα μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ γῆ.
Κι ἡ γῆ μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ θάλασσα.

Καθῆλωσαν
γέρανους, ἰσχνούς ἀγγέλους,
λογάρισαν
τὸ θρῆνο τῶν χειμερίων σειρήνων,
προεΐδαν
τὴ νευρική ἀνησυχία τῶν σηματοδύρων,
σχεδίασαν
τὸ λαβύρινθο τῶν δρόμων γύρο στὸν κόσμο.

Κατασκεύασαν
τοὺς Μνιώταυρους τῶν πλοίων.

Ἀνακάλυψαν πέντε ἡπείρους.

Ἡ γῆ μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ θάλασσα.
Κι ἡ θάλασσα μετρήθηκε
κι ἀλυσοδέθηκε στὴ γῆ.

Ἄ,τι ἀπόμεινε
εἶναι ἕνα μικρὸ σπῆτι πάνω ἀπ' τὸ κανάλι.
Ἄνας ἄντρας ποὺ μίλησε μαλακά,
μιὰ γυναίκα μὲ δάκρυα στὰ μάτια.
Ἄ,τι ἀπόμεινε εἶναι ἡ δραδινὴ λάμπα,
ἡ ἡπείρος τοῦ τραπεζιοῦ.
τὸ τραπεζομάντηλο, ἕνας γλᾶρος ποὺ δὲν πετάει νὰ φύγει.

Ἄ,τι ἀπόμεινε
εἶναι ἕνα φλυτζάνι τσάι,
ὁ πιὸ θαθὺς ὠκεανὸς τοῦ κόσμου.

Τ Ο Δ Α Σ Ο Σ

Ἄνάμεσα οὗτους πρωταρχικούς θράχους
ὅπου τὰ πνεύματα τῶν πουλιῶν
ραγίζουν τοὺς γρανιτένιους σπόρους
καὶ τ' ἀγάλματα τῶν δέντρων
μὲ τὰ μαῦρα τους χέρια
ἀπειλοῦν τὰ σύννεφα,

ξαφνικά
φτάνει μιὰ δουή,
σάν ἡ ἱστορία
νὰ ξεριζώνεται,

τὸ χορτάρι ἀνατριχιάζει,

Υ Δ Ρ Ι Α

ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ

Ἦ ἀκρογιάλι...

Ἦ ἀκρογιάλι πιὸ γλυκό μου ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ὦ θά-
(λασσα! Καλότυχος
ποὺ πιὰ μοῦ δόθηκε στοὺς τόπους μου νὰ ξαναρθῶ!

Ἦ μέρα ὥρα! Ἔδω σ' αὐτὰ τὰ μέρη κάποτε
μὲς στὸ νερὸ ἀλλάζοντας τὰ χέρια τάραζα τὶς Ναϊάδες!
Νὰ ἡ λιμνούλα τῆς πηγῆς, ἐκεῖ τὸ στῆθος ἔβγαλε τὰ
(φύκια
ἐδῶ ἡ ἀπομερὶά ἡ δική μου γιὰ τὶς σιωπηλὲς ἐπιθυ-
(μίες.

Ἔζησα' κι οὔτε ποτὲ ποὺ πιὸ κακὴ μου μοῖρα
ὄχι μὲ' ἀρπάξει αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔδωσε ὥρα παλιά.

Μετάφρ.: ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

οἱ δράχοι τρέμουν,
ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς σκάει

καὶ φυτρώνει

ἕνα μανιτάρι,

τεράστιο σὰν τὴν ἴδια τὴ ζωὴ,
γεμισμένο μὲ δισεκατομμύρια κύτταρα
τεράστια σὰν τὴν ἴδια τὴ ζωὴ,
αἰώνια,
νερένια,

δγαίνοντας στὸν κόσμο γιὰ πρώτη

καὶ τελευταία φορὰ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΝΕΚΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀγόρι.
Αὐτὸ εἶναι ἕνα κορίτσι.

Τὸ ἀγόρι ἔχει ἕνα σκύλο.
Τὸ κορίτσι ἔχει μιὰ γάτα.

Τί χρῶμα εἶναι ὁ σκύλος;
Τί χρῶμα εἶναι ἡ γάτα;

Τὸ ἀγόρι καὶ τὸ κορίτσι
παίζουν μπάλλα.

Ποῦ κυλάει ἡ μπάλλα;

Ποῦ εἶναι θαμμένο τὸ παιδί;
Ποῦ εἶναι θαμμένο τὸ κορίτσι;

Διαβάστε
καὶ μεταφράστε
σὲ κάθε σιωπὴ καὶ σὲ κάθε γλώσσα!

Γράψτε
ἔσεῖς ποῦ
εἶστε θαμμένοι!

Μετάφρ. ἀπ' τ' ἀγγλικά: ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

Ἄ Μίροslav Holub εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ σπουδαίους
ποιητὲς τῆς σύγχρονης Τσεχοσλοβακίας καὶ μαζί ἀπὸ τοὺς
πιὸ μεγάλους τῆς ἐπιστήμονες. Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ποιητικὴ
του εἶναι σύγχρονες μορφές καὶ κάνουν δυνατὴ μιὰ ποιη-
τικὴ γλώσσα, ποὺ στὴν ἀρχέγονη μορφή της δέχεται καὶ
δικαιώνει τὰ ἐπιστημονικὰ σχήματα καὶ τὴ σύγχρονη προ-
γματικότητα: μένει στὴν οὐσία της ἡ παλιά, ἀνθρωπινὴ
γλώσσα ποὺ χαίρεται νέα ζωὴ. Κι ὅπως λέει ὁ ἴδιος, θὰ
ἴπρεπε ὁ κόσμος «νὰ διαβάξει τόσο φυσικὰ τὰ ποιήματα,
ὅσο διαβάξει τὶς ἐφημερίδες ἢ πάει στὸ ποδόσφαιρο. Ὄχι
νὰ τὰ θεωρεῖ τίποτα πιὸ δύσκολο ἢ ἐκθηλωμένο ἢ σπου-
δαῖο».